11de Jaargang — Curacao den 4n. Augustus 1894 — N° 553

AMIGOE DI CURACAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,25.
Prijs der Advertentiën van 1 tot 7 regels fl 0,50. voor elken regel meer fl. 0,07½.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN VAN PIETERMAAI, N° 129.
UITSLUITEND AGENT VOOR EUROPA:
P. JOLY & J. MARTIN,
66, RUE LAFAYETTE, PARIS.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di Abonnement ta fl. 2,— pa tres luna, pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl 10,— pa anja.
Un number sô fl. 0,25.
Un anuncio di 1 té 7 regel fl. 0,50 cada regel mas fl. 0,07½.

ENCYCLIEK (*)

VAN

onzen Allerheiligsten Vader

LEO XIII,

door de Goddelijke Voorzienigheid Paus

Aan alle vorsten en volkeren der aarde

Leo XIII, Paus.

Heil en vrede in den Heer.

De schitterende bewijzen van algemeene deelneming, welke Wij gedurende het geheele verloopen jaar bij gelegenheid van Ons bisschoppelijk jubilé uit alle oorden der wereld hebben ontvangen, en die in den laatsten tijd nog vermeerderd zijn geworden door de treffende bewijzen van kinderlijken eerbied Ons uit Spanje geschonken, hebben Ons op de eerste plaats daarom verblijd, wijl in die eensgezindheid de eenheid der Kerk en haar wonderbare vereeniging met den Paus van Rome, heerlijk heeft uitgeblonken.

Het scheen alsof de Katholieke wereld in die dagen de gedachte aan al het andere had laten varen en hart en geest, alleen gevestigd hield op het Vaticaan. Gezantschappen van vorsten, ontelbare pelgrimsscharen, geschreven betuigingen van de hartelijkste liefde, plechtigheden vol verheffing legden een treffend getuigenis af, dat in aanhankelijkheid jegens den Apostolischen Stoel al de Katholieken één van ziel waren één van geest.

En dit verschijnsel was vóór Ons des te aangenamer en weldadiger wijl het zoo geheel overeenstemde met Onze bedoelingen en Onze gezindheid. Met het oog immers op de tijdsomstandigheden en gedachtig aan Onze bediening hebben Wij steeds hiernaar getracht, en door woord en daad zooveel in Ons vermogen was, beoogd, om alle volken en stammen nauwer aan Ons te verbinden en den heilzamen invloed van het Pausschap in een helder licht te stellen.

Daarom zijn en blijven Wij vervuld met dankbaarheid, vooreerst jegens Gods goedheid, die Ons het groote voorrecht schonk, dezen hoogen ouderdom te bereiken; vervolgens jegens de Vorsten, de bisschoppen, de geestelijkheid en jegens allen, die door veelvoudige blijken van kinderlijke liefde en hulde getracht hebben Onzen persoon en Onze waardigheid te vereeren, te vertroosten en te verblijden.

Toch ontbrak er veel aan een volkomene en rechtmatige vreugde. Want te midden van die uitingen van algemeene blijdschap en geestdrift werd een groote menigte opgemerkt, die geenszins met het vreugdebetoon van de Katholieken instemde, deels wijl zij geheel van de verhevene leer des Evangelies is uitgesloten, deels wijl zij, ofschoon nog den naam van Christen dragende, zich van het Katholieke geloof blijft verwijderd houden.

Die gedachte deed ons — en doet dit nog voortdurend — pijnlijk aan: het is immers niet mogelijk, zonder smartgevoel te denken aan zulk een groot gedeelte van het menschelijk geslacht, dat door de dwaling van ons verwijderd is.

Daar Wij de plaats bekleeden van den almachtigen God, die wil dat alle menschen zalig worden en tot de kennis der waarheid komen, en, nu Onze hooge leeftijd en Onze bittere zorgen Ons voortdrijven naar het einde van Ons leven op aarde, scheen het Ons toe Onze plicht te zijn, het voorbeeld na te volgen van van Onzen Verlosser en Meester Jesus Christus, Die kort voordat Hij zou wederkeeren naar den Hemel, met innige gebeden aan Zijne Goddelijken Vader smeekte, dat Zijne leerlingen en Zijne volgelingen één mochten worden van geest en van hart: *"Ik bid U, dat allen één mogen zyn, zooals Gy Vader in My en Ik in U, opdat ook zy één mogen wezen in Ons."* (1)

Dat deze goddelijke bede niet alleen hen omvatte, die toen in Jesus Christus geloofden, maar ook allen zoovelen er in den volgenden tijd gelooven zouden; daarin ligt voor Ons een gegronde reden om met vertrouwen Onze verlangens uit te spreken, en om te trachten; zooveel in Ons vermogen is, dat alle menschen, zonder eenig onderscheid van geslacht of woonplaats, worden geroepen tot de eenheid van het Goddelijk Geloof.

Wijl Wij bij deze Onze planen worden aangespoord door de liefde, die te eerder toesnelt daar waar de noodzakelijkheid om te helpen grooter is, daarom wordt Onze geest het eerst geroepen tot de volkeren, welke het ongelukkigst zijn van alle; die het licht des Evangelies óf nimmer mochten ontvangen, óf bij wie het, nadat zij het ontvangen hebben, door eigen zorgloosheid of door te verren afstand van Ons, weder gedoofd is.

Daar alle heil komt van Jesus Christus, "want geen andere naam is onder den hemel den menschen gegeven in welken wij kunnen zalig worden" (2), daarom wenschen Wij allervurigst, dat alle streken der aarde weldra worden vervuld van Jesus' allerheiligsten naam.

Hierin heeft de Kerk nooit te eeniger tijd nagelaten de taak te vervullen, die Haar door God is opgedragen.

Wat heeft zij negentien eeuwen lang gearbeid – wat heeft zij met grooter ijver en wat met grooter volharding als haar taak volbracht dan alle volkeren te voeren tot de waarheid, tot de instellingen van Christus?

En nog heden ten dage steken de verkondigen van het Geloof op Ons woord over de zeeën, om voort te trekken tot de uiterste oorden; en nog heden smeeken wij dagelijks van God af, dat Hij genadig het aantal moge vergrooten van de bedienaren van het Heilige, het apostolisch ambt die, in waarheid, niet aarzelen alle gemakken en hun veiligheid, en zoo het moet, ook hun leven te offeren voor de uitbreiding van het rijk van Christus.

Daarom haast U, behoeder en vader van het menschelijk geslacht, Jesus Christus, stel niet uit te vervullen, wat Gij eenmaal gezegd hebt te zullen doen, dat Gij, als Gij zoudt zijn ten Hemel opgeklommen van de aarde, allen zoudt optrekken tot U.

Derhalve daal neder en vertoon u aan die ontelbare schare, die tot nu toe verstoken is gebleven van de overgroote weldaden, welke Gij door Uw bloed voor de stervelingen verworven hebt. Wek hen, die in de duisternissen en in de schaduw des doods gezeten zijn, op, opdat zij, verlicht door de stralen van Uwe wijsheid en Uw macht, in U en door U één zijn.

Over dit geheim der eenheid nadenkende, komen Ons verder voor den geest al de volken, welke de goddelijke genade reeds lang van de dwalingen van den tijd tot de wijsheid van het Evangelie getrokken heeft. Niets voorzeker is aangenamer, om zich te herinneren, noch wekt ons meer op tot lofprijzing der Goddelijke Voorzienigheid, dan de terugblik op de oude tijden, toen het geloof, van Godswege ontvangen, als het vaderlijk erfdeel van allen en van ieder afzonderlijk beschouwd werd; toen alle beschaafde volken, door woonplaatst, aanleg, zeden verschillend, ofschoon over andere zaken meermalen onderling strijd voerend, niettemin door den godsdienst, door het christelijk geloof allen te zamen verbonden werden. En maar al te zeer moeten Wij ook, deze herinneringen Ons voor den geest roepende, bejammeren, dat in den loop van latere eeuwen door het stoken van verdachtmakingen en vijandschap groote en bloeiende volken van de gemeenschap der Kerk van Rome werden losgerukt. Hoe droevig dit ook wezen moge, niettemin richten Wij, vertrouwende op de genade en de barmhartigheid van den almachtigen God, die alleen de volheid der tijden kent en in Wiens macht het is den wil der menschen te leiden werwaarts Hij wil, den blik op deze zelfde volken, en vermanen en smeeken, dat zij, alle verdeelheid ter zijde stellende, tot de eenheid willen terugkeeren.

In de eerste plaats richten wij vol liefde onzen blik naar het Osten, vanwaar in den aanvang het heil voor geheel het menschelijk geslacht is opgegaan. Ons hoopvol verlangen toch doet Ons de blijde verwachting koesteren, dat de tijd niet ver meer verwijderd is, waarop de Oostersche Kerken, zóó beroemd door haar aloud geloof en vroegeren luister, zullen terugkeeren daar vanwaar zij zijn uitgegaan. En dit te meer, daar zij niet door een ontzaglijken aftand van Ons gescheiden zijn: immers, als men enkele punten ter zijde stelt, stemmen zij in alle overige zóózeer met Ons overeen, dat bij het verdedigen van de Katholieke leer niet zelden de getuigenissen en bewijzen door Ons aan de leer, de gewoonten en kerkelijke gebruiken der Oosterlingen ontleend worden. Het voornaamste punt van verschil betreft het primaatschap van den Paus van Rome. Dat zij echter acht geven op de eerste tijden; dat zij nagaan hoe hun voorouders daarover gedacht hebben; wat de eeuwen, die den aanvang het meest nabij waren, hebben overgeleverd. Daaruit toch zal ten duidelijkste blijken, dat de Goddelijke getuigenis van Christus: *„Gij zijt Petrus en op deze steenrots zal ik Mijn Kerk bouwen,"* op de Roomsche Pausen van toepassing is.

Ook zagen de eerste eeuwen niet weinig Pausen gekozen uit het Oosten zelf: onder de voornaamste noemen wij Anacletus, Evaristus, Anicetus, Eleutherius, Agathon en Zosimus, van welke de meesten, nadat zij het beheer der geheele Kerk met wijsheid en heiligheid gevoerd hadden, hun bloed voor haar ten offer hebben gebracht. Er bestaat volkomen klaarheid omtrent het tijdstip, de oorzaak en de aanstokers der ongelukkige verdeelheid. Vóór den tijd waarop de mensch scheidde wat God verbonden had, werd door alle volken van de christelijke wereld de naam van den apostolischen stoel heilig gehouden en werd aan den Paus van Rome, als aan den wettigen opvolger van den H. Petrus en op dien grond als plaatsvervanger van Jesus Christus op aarde door het Oosten en het Westen in volkomen overeenstemming zonder eenige aarzeling gehoorzaamheid bewezen. Om die reden dan ook deed zelfs Photius — om tot begin van de scheiding op te klimmen — pleitbezorgers voor zijn zaak naar Rome vertrekken: en zond Paus Nicolaas I, zonder van iemand tegenspraak te ontmoeten, uit Rome zijn gezanten naar Constantinopel, *„om de zaak van den Patriarch Ignatius naarstig te onderzoeken en den Apostolischen Stoel volledige en waarachtige berichten daaromtrent te verstrekken."* Zoo bevestigt gansch de geschiedenis der gebeurtenissen, ten krachtigste het primaatschap van den Stoel van Rome, waarover toen de strijd losbarstte. Eindelijk hebben in de algemeene conciliën, zoowel in het tweede van Lyon, als in dat van Florence, Latijnen en Grieken, zooals iedereen weet de oppermacht der Pausen van Rome, in volkomen overeenstemming en met algemeene stemmen als leerstuk bekrachtigd.

Wij herinneren aan dat alles, dewijl Wij daarin als een uitnoodiging kunnen zien tot verzoening; te meer naardien in onze dagen bij de oostersche volken een veel betere gezindheid dan te voren ten aanzien der Katholieken wordt waargenomen, ja, zelf blijk wordt gegeven van een zekere welwillendheid te hunnen opzichte. Met name kon men dit opmerken ter gelegenheid van de bedevaarten naar het Heilige Land, waar de meest treffende bewijzen van hoffelijkheid en vriendschap den onzen van hunnentwege ten deel vielen.

Derhalve *opent zich Onze mond tot u allen,* van den griekschen of van eenigen anderen oosterschen ritus, die met de Katholieke Kerk in tweespalt leeft. Herdenkt, bidden wij, hetgeen door Bessarion zoo vol van liefde uwen vaderen werd toegevoegd: *"Welk antwoord,* zoo sprak hij, *welk antwoord zullen wy God kunnen geven, wanneer Hy ons afvraagt, waarom wy gescheiden leven van onze broeders, Hy die, om ons te vereenigen, ons tot één schaapstal te brengen, zelf van den hemel neergedaald, vleesch geworden en gekruisigd is? Hoe zullen wy ons verdedigen voor ons nageslacht? Laat ons dit niet dulden, eerwaardige vaders; laat ons dergelyke gevoelens niet zyn toegedaan; laat ons niet zoo zorgloos handelen voor ons-zelven en voor de onzen.* — Overweegt voor God met nauwkeurigheid wat Onze

(*) Vertaling van De Tijd.

(1) Joan. XVII: 20-21.
(2) Hand. IV: 12.

verlangens zijn. Uit geenerlei menschelijke beweegreden, maar enkel gedrongen door de goddelijke liefde en door de zucht om ons aller heil te bewerken, dringen Wij aan op verzoening met de Roomsche Kerk, achten Wij een vereeniging noodig, die volledig en volmaakt is.

Zulk eene toch kan niet een gemeenschap genoemd worden, die alleen bestaan zou in een zekere overeenstemming van geloofsdogmaas en een wisseling van broederlijke liefdebewijzen. De ware vereeniging tusschen Christenen is die welke de Stichter der Kerk, Jesus Christus, heeft gegrondvest, en die Hij wilde dat bestaan zou in de eenheid van geloof en bestuur. Vreest daarom niet, dat Wij of Onze Opvolgers ook maar het minst zouden willen afdingen op uwe rechten, op uwe patriarchale privileges, op de ritueele gebruiken van uwe onderscheiden Kerken. Immer, te allen tijde lag en nog steeds ligt het in de gedragslijn van den Apostolischen Stoel, allerminst karig te zijn met de vrijheid, aan de rechtmatige gewoonten van elk bijzonder volk gelaten.— Is echter uwe gemeenschap met Ons hersteld, dan zullen daarvan voor uwe Kerken een verhoogde waardigheid, een nieuwe bloei onder Gods zegen het gevolg zijn. God zal daardoor in Zijne oneindige goedheid de beden verhooren, die gij-zelven tot Hem richt: *doe ophouden de scheuring der Kerken* en: *Vereenig degenen die verspreid zijn, breng de dwatenden terug en vereenig hen met uw heilige Katholieke en Apostolische Kerk;* zoo zult gij hersteld worden tot dat eene heilige geloof, 't welk de hoogste oudheid Ons zoowel als u standvastig heeft overgeleverd; dat uwe ouders onverlet hebben bewaard; dat door den glans hunner deugden, door de grootheid van hun vernuft, door de uitnemendheid hunner leering om strijd is verheerlijkt in een Athanasius, een Basilius, een Gregorius van Navarre, een Joannes Chrysostomus, de beide Cyrillussen en zooveel andere groote mannen, wier glorie naar waarheid aan beide Kerken, de Oostersche en de Westersche toekomt als een gemeenschappelijk erfdeel van een waardigheid, waarin zij beiden deelen.

En u vooral meen ik hier te mogen toespreken, volken van slavischen stam, wier grootsche verschijning in de geschiedenis door tal van gedenkteekenen getuigd wordt. Gij weet hoezeer zich voor uw volk verdienstelijkt maakten die groote heiligen Cyrillus en Methodius, wier gedachtenis Wijzelven enkele jaren geleden Ons beijverd hebben met voegzaam eerebetoon te omringen. Door hun deugden en werken hebben de meeste volkeren van slavischen stam zich beschaving en heil zien aanbrengen. Vandaar dat tusschen Slavonië en de roomsche Pausen langen tijd een wederkeerige verhouding bestond aan de eene zijde van verleende gunstbewijzen, aan de andere zijde van een allertrouwste kinderliefde. Heeft sedert de ellende der tijden uwe voorouders voor een groot gedeelte van de Roomsche belijdenis vervreemd, bedenkt van hoeveel belang het is, tot de eenheid weer te keeren. Ook u blijft de Kerk tot den terugkeer uitnoodigen in hare omhelzing, die het behoud waarborgt, den voorspoed, de grootheid van uwe natie.

Met geen mindere liefde richten Wij het oog naar de volkeren, die in lateren tijd door een geweldige beroering van dingen en tijden van de Roomschen Kerk zijn gescheiden. Laat hen de verschillende gebeurtenissen uit het verleden vergeten, hun gedachten verheffen boven al het aardsche en, verlangend enkel naar de kennis der waarheid en het bezit des heils, zich er rekenschap van geven, dat door Christus in hun Land de Kerk is gesticht. Willen zij daarmede hunne godsdienstige genootschappen vergelijken en nagaan welke plaats daarin door den godsdienst wordt ingenomen, dan zullen zij lichtelijk tot de bevinding komen, dat zij op vele en gewichtige punten, van de oorspronkelijke leeringen en gebruiken ontaard, zijn afgeweken op de dwaalpaden van nieuwigheden. Zij zullen tevens moeten erkennen, dat van de gezamenlijke leeringen, die eenmaal door de bewerkers der afscheiding, als een deel van het erfgoed der waarheid, waren meegevoerd, bijna geen enkele meer ongeschonden en onbestreden bij hen wordt aangetroffen. En zelfs zullen zij moeten toegeven, dat men reeds zoo ver is gekomen, dat velen niet vreezen, den grondslag-zelven aan te tasten, waarop de gansche godsdienst en de gansche hoop der stervelingen eenig en allen steunen, de goddelijke natuur namelijk van Jesus Christus den Verlosser. Insgelijks aan de boeken van het Oud en het Nieuwe Testament, die zij vroeger beweerden geschreven te zijn onder goddelijke ingeving, wordt door hen alle goddelijk gezag ontzegd: hetgeen trouwens niet anders te verwachten viel van het oogenblik af waarop aan ieder de bevoegdheid werd toegekend de Schriftuur te verklaren naar zijn eigen gevoelen en goeddunken. — Vandaar dat nu het individueel geweten de eenige regel en wet heet voor het zedenleven' met uitsluiting van elk ander gezag; vandaar talrijke dwalingen en sekten, die elkander bestrijden, vandaar een afwijken, al te menigmaal! naar de vindingen van het *naturalisme* en *rationalisme*. Ook onder hen worden, bij het steeds meer en meer ontbreken van overeenstemming van gevoelen, vereeniging gepredikt en broedelijke liefde. En te recht: door onderlinge liefde immers moeten wij allen vereenigd zijn. Dit is het groote voorschrift van Jesus Christus: Hij wilde, dat het kenteeken Zijner leerlingen zou zijn, dat ze elkander liefhebben. Maar zal een volmaakte liefde de gemoederen kunnen vereenigen, indien niet het geloof de geesten doet overeenstemmen ?

Daarom hebben velen van degenen over welke Wij thans spreken, in hun ijver naar de waarheid terecht den veiligen weg tot behoud gezocht in de Katholieke Kerk, dewijl zij begrepen dat geen verbinding met Jesus Christus als het Hoofd, mogelijk is voor hen, die geen deel uitmaken van Zijn Lichaam, dat is: de Kerk;—dewijl zij inzagen, dat zij het ware geloof van Christus niet deelachtig konden worden, indien zij weigerden den wettigen leerstoel te erkennen, dien Christus in Petrus en diens Opvolgers heeft gevestigd. Zij erkenden immers in de Roomsche Kerk duidelijk het bovennatuurlijk karakter als Kerk van Christus, waarneembaar in de kenteekenen, door God haren Stichter haar geven; en daarom telt men onder de personen, van welke Wij gewagen, er meerderen die met scherpzinnigheid en ijzeren volharding in hun studie der oudheid door hun voortreffelijke geschriften de apostolische opvolging, de zuiverheid der leer, de handhaving der oude kerktucht in de geschiedenis der Roomsche kerk zonneklaar aantoonden. Door zulke voorbeelden getrokken, laat de neiging uwer ziel meer dan de overreding van Ons woord, u meesleepen. Broeders, die reeds drie eeuwen lang in de zaken des christelijken Geloofs van Ons verwijderd zijn, u allen die later, om wat reden ook, u van Ons hebt afgescheiden, *Laat ons allen te zamen komen tot de eenheid des geloofs en der erkenning van den Zoon Gods* Vergunt Ons, dat Wij u uitnoodigen tot die eenheid, die nooit heeft ontbroken aan de Katholieke Kerk, en Haar nimmer zal kunnen ontbreken; staat ons toe, dat Wij in de volheid Onzer liefde de hand reiken. De Kerk, uw aller Moeder, roept u reeds zoo lang tot Zich; met broederlijk verlangen zien alle Katholieken uwen overgang tegemoet, opdat gij heiliglijk met ons God moogt dienen, met ons vereenigd in volmaakte liefde door de belijdenis van één Evangelie van één geloof, van één vertrouwen.

Ten einde ter zoozeer gewenschte eenheid allen te doen zamenstemmen, blijft ons nog te spreken over tot hen wier welzijn reeds lang het voorwerp onzer overwegingen en zorgen uitmaakt: de Katholieken namelijk, die door de belijdenis van het Roomsche Geloof onderworpen zijn aan den Apostolischen Stoel en vereenigd met Jesus Christus. Het is niet noodig, hen tot de ware en heilige eenheid te vermanen, zij immers zijn daaraan door Gods goedheid reeds deelachtig; maar zij moeten vermaand worden om bij het van alle zijden toenemen der gevaren toch niet door zorgeloosheid en traagheid de allergrootste weldaad Gods in de waagschaal te stellen. — Daarom, laat hen zich beijveren om uit de onderwijzingen, door Ons tot de Katholieke volkeren, hetzij gezamelijk, hetzij afzonderlijk, gericht, den regel op te sporen voor hun denken en handelen; laat hen vooral dit zich ten vasten regel stellen, het kerkelijk gezag niet op bekrompen wijze, niet met wantrouwen, maar van ganscher harte en met blijdschap te gehoorzamen. — Laat hen opmerken hoe verderfelijk het wezen moet voor de christelijke eenheid, indien het ware begrip omtrent de Kerk door allerlei gewaagde opiniën verduisterd wordt en verloren gaat. De Kerk toch is, krachtens den wil van God haren Stichter, een in haren aard volmaakte maatschappij, welker taak en ambt het is het menschdom te doordringen van de evangelische voorschriften en instellingen en door het ongeschonden bewaren der zeden, door de oefening der christelijke deugd te brengen tot de zaligheid, die iederen mensch in de hemelen te bereiken is voorgesteld. Wijl nu de Kerk, gelijk Wij zeiden, een volmaakte maatschappij is, daarom bezit zij haar levenskracht en levensrecht niet van elders, maar krachtens goddelijk bestel in haar bestaan-zelf; daarom heeft zij een haar aangeboren recht om wetten te geven, en is zij in die wetgeving aan niemand onderworpen; daarom ook moet zij op elk gebied, dat haar rechtsmacht raakt, vrij wezen. Die vrijheid nu is niet van dien aard, dat zij aanleiding geven kan tot naijver en afgunst: immers wat de Kerk nastreeft is geen aardsche macht, geen aardsch bezit; zij tracht er alleen naar de menschen in de beoefening der deugd te sterken en daardoor hun eeuwig heil te verzekeren. Zij is daarom gewoon met zachtheid en moederlijke toegevendheid te werk te gaan. Zelfs gebeurt het niet zelden dat zij, in overweging van de moeilijkheid waarin sommige Staten verkeeren, van het in toepassing brengen harer rechten, zich onthoudt, hetgeen trouwens overvloedig getuigd wordt door de verbintenissen met menige Regeering door haar aangegaan.. — Niets is Haar meer vreemd dan de streving om voor zich een aandeel ook maar te eischen der regeermacht, die aan de burgerlijke overheid toekomt; maar op hare beurt eischt zij eerbiediging harer rechten van den kant der burgerlijke overheid en heeft zij er voor waken dat geen van die rechten door haar worde prijsgegeven. Wanneer wij nu de toestanden en gebeurtenissen van onze tijd beschouwen, wat zien wij dan? Dat velen gewoon zijn de Kerk te verdenken, haar te verachten, te haten, op lasterlijke wijze te beschuldigen en dat, hetgeen nog veel erger is, men het er met alle kracht op toelegt om haar dienstbaar te maken aan de Staat. Daarom moest haar bezit geroofd, haar vrijheid ingekrompen; de opleiding harer bedienaren aan allerlei band gelegd, tegen de geestelijkheid een bij uitnemendheid strenge wetgeving ingevoerd; daarom moesten de geestelijke orden, de krachtigste bolwerken van den godsdienst, gesloopt, geweerd worden; in een woord de beginselen en handelingen der *regalisten* van den voortijd werden krachtiger dan ooit toegepast en herhaald.

Dit nu is de heiligste rechten der Kerk geweld aandoen, hetwelk, den Staten groote onheilen berokkent, wijl het met goddelijke inzichten te eenenmale in strijd is.

God, de eerste Oorsprong en Schepper der wereld, welke in Zijn voorzienigheid over de menschelijke saleving een burgerlijk en een geestelijk gezag stelde, heeft wel gewild, dat deze machten onderscheiden zouden blijven, doch verboden, dat zij gescheiden zouden zijn en met elkander in strijd zouden komen. Zoowel de wil van Godzelven als het algemeen welzijn van de menschelijke maatschappij vordert gebiedend, dat het burgerlijk gezag in zijn regeering en bestuur met het geestelijk gezag samenwerkt. Hieruit vloeien voort eigen rechten, toekomende aan den Staat, insgelijks eigen rechten, toekomende aan de Kerk; doch noodzakelijk is het, dat beiden door den band der eensgezindheid verbonden blijven. Zoo zal het geschieden, dat de wederzijdsche belangen van de Kerk en van den Staat vrij blijven van die verwarring, welke nu onder meer dan één opzicht haar schadelijken invloed doet gevoelen en allen weldenkenden zeer hinderlijk is; tevens zal verkregen worden, dat zonder vermenging, alsook zonder scheiding van hun verplichtingen jegens beiden, de burgers *Caesar geven wat aan Caesar en Gode wat aan God toekomt.*

Op gelijke wijze wordt de eenheid grootelijks in gevaar gebracht door de sekte, welke die der vrijmetselaren wordt genoemd, onder welker noodlottigen invloed vooral de Katholieke volken reed lang gebukt gaan. Na in woelige tijden invloed verkregen te hebben, en overmoedig geworden door haar kracht, haar rijkdom en haar zegepralen, tracht zij met inspanning van alle krachten haar heerschappij te bevestigen en verder uit te breiden. Reeds is zij uit het duister en uit haar schuilhoeken openlijk in den Staat te voorschijn getreden; ja zelfs in deze stad de hoofdzetel van de Katholieke Kerk, heeft zij, als om de majesteit Gods naar de kroon te steken, haar zetel opgeslagen. Wat daarbij allerverderflijkst moet genoemd worden, is: dat zij overal waar zij optreedt, in alle corporatiën en staatsinstellingen weet binnen te dringen en dáár het hoogste gezag poogt in handen te krijgen. Dit is allerverderfelijkst, daar de bedorvenheid van de leeringen zoowel als de goddeloosheid van de plannen der vrijmetselarij bekend is. Onder voorwendsel het recht van den mensch en dat van den Staat te verdedigen, doet zij het Christendom den oorlog aan, verwerpt zij de door God geopenbaarde leer, bespot zij de oefeningen van godsvrucht, de Sacramenten en de meest verheven zaken als zooveel bijgeloovigheden, tracht zij het christelijk karakter te ontnemen aan het huwelijk, aan huisgezin, aan de opvoeding der jeugd, aan elke bijzonderen en openbare handeling en legt zij het erop toe, alle eerbied voor het menschelijk en Goddelijk gezag uit den geest der volken weg te nemen. Zij leert, dat de mensch er moet bewijzen aan de natuur, en dat naar de beginselen van deze allen waarheid, deugd en gerechtigheid moeten geschat en gezocht worden, door welke voorschriften, zooals klaarblijkelijk is, de mensch gedreven wordt tot de zeden en tot een levensopvatting overeenkomstig die der heidenen, doch nog slechter, daar de tegenwoordige menschheid aan grootere verleiding is blootgesteld.

Ofschoon elders reeds door Ons met den meesten ernst dit punt besproken is, gevoelen Wij Ons door Onze apostolistische waakzaamheid aangespoord óm daarop terug te komen en met aandrang Onze vermaning te herhalen, daar tegen een zóó dreigend gevaar geen voorzorgsmaatregelen te groot mogen geacht worden. Dat de barmhartige God der boozen raad moge verijdelen; dat het christelijke volk moge inzien en begrijpen, dat het allerschandelijkste juk der sekte eindelijk behoort afgeschud te worden, dat de volken, die daardoor het zwaarst geleden hebben het eerst opstaan, en de ketenen afschudden, die hun tot schande strekken.

Vervolgens zou een heerlijke beweging tot vereeniging onder de volken ontstaan, zooals vooral in onze dagen begeerlijk moet schijnen, om het gevaar voor afschuwlijke oorlogen te vermijden. Wij hebben den toestand van Europa voor oogen. Gedurende veel jaren hebben wij van den vrede meer den schijn dan de werkelijkheid. Door wederzijdsch wantrouwen beheerscht, gaan de verschillende volken voort als om strijd zich tot den oorlog uit te rusten. De lichtzinnige jeugd wordt ver van het toezicht en de leiding der ouders aan de gevaren van het krijgsmansleven

blootgesteld; de kracht der jongelingschap wordt aan den landbouw, de schoonste studiën, den koophandel en het ambacht onttrokken, om de wapenen te dragen. Ten gevolge hiervan zijn de schatkisten door de zware onkosten uitgeput, de rijkdom der Staten vernietigd, het vermogen der afzonderlijke burgers aangetast. Reeds nu kan de vrede, zooals hij thans bestaat, niet langer gedragen worden. Zou dit de natuurlijke toestand zijn van de burgerlijke maatschappij? Niettemin kunnen wij aan dien toestand niet ontkomen en den vrede, welke werkelijk dien naam verdient, niet verkrijgen, tenzij uit de reddende hand van Jesus Christus. Tot het bedwingen van den eerzucht, de begeerte naar het goed van anderen en den naijver, welke de voornaamste prikkels zijn tot den oorlog, is niets beter in staat dan de christelijke deugd, en bovenal de rechtvaardigheid.

Door de kracht van deze deugd zullen én de rechten der natiën en de onschendbaarheid der verdragen worden bevestigd en de banden der broederliefde worden versterkt, overeenkomstig het woord: *De rechtvaardigheid verheft de volken.*

Te zelfder tijd zou een veel zekerder en veel krachtiger bescherming van het openbaar welzijn in den staatzelven daardoor geschonken worden dan alleen de wetten en de wapenen verschaffen. Niemand, die niet ziet hoe de gevaren, welke het bestaan en de rust van de maatschappij bedreigen, dagelijks toenemen, daar vereeniging van oproerlingen, zooals de afschuwlijkheid van telkens voorkomende misdaden bewijst, het op de omverwerping en vernietiging der Staten hebben toegelegd. Uit die groote heftigheid namelijk wordt het tweeledige vraagstuk, hetwelk zij het *sociale* en het *politieke* noemen, door hen op den voorgrond gesteld. Beiden voorzeker zeer ernstige vraagstukken; doch hoeveel lofwaardige studiën, hulpmiddelen en proefnemingen ook worden beraamd, om beiden op een wijze en rechtvaardige manier tot oplossing te brengen, niets zal daartoe meer kunnen bijdragen dan het vormen van den geest der menschen in de verschillende Landen overeenkomstig het geweten en den regel van den plicht, zooals die wordt afgeleid uit het innerlijke beginsel van het christelijk geloof. Over de *sociale* quaestie is door Ons niet lang geleden uitvoerig gehandeld, waarbij Wij Onze beginselen aan het Evangelie en evenzeer aan de natuurlijke reden ontleend hebben; ten einde de vrijheid en het gezag te verzoenen, welke beiden door velen wat hunne beteekenis aangaat verward, en wat de werkelijkheid aangaat op buitensporige wijze van elkander gescheiden worden, kunnen aan de christelijke wijsbegeerte zeer nuttige middelen ontleend worden. Als dit vaststaat toch en door allen wordt erkend, dat, welke ook de regeeringsvorm wezen moge, het gezag van God komt, zal de rede terstond inzien, dat het recht om te bevelen wettig toekomt aan eenigen, terwijl tezelfder tijd voor anderen de plicht bestaat om te gehoorzamen, en dat hierin nists gelegen is met de menschelijke waardigheid in strijd, daar veeleer aan God dan aan den mensch gehoorzaamd wordt. Door God nu is een zeer gestreng vonnis uitgesproken tegen hen die over anderen te bevelen hebben, indien zij dit niet op behoorlijke en rechtvaardige wijze in Zijnen naam gedaan hebben.

De persoonlijke vrijheid van een ieder kan dan niemand verdacht of verderflijk schijnen, omdat hij die niemand belaagt, zich alleen op hetgeen goed, waarachtig en met de openbare rust, in overeenstemming is zal toeleggen. Eindelijk, als men in aanmerking neemt wat de Kerk, als de moeder en de raadgeefster van Vorsten en volken, door haar gezag en door haar woord kan bijdragen, om beiden te helpen, dan vooral zal blijken van hoe groot algemeen belang het is, dat alle volkeren ertoe gebracht worden, omtrent het christelijk geloof hetzelfde te denken, hetzelfde te belijden.

Terwijl Wij dit alles overwegen en vurig naar de verwezenlijking ervan verlangen, ontrolt zich voor het oog van Onzen geest de toestand, die daaruit voor de aarde zou volgen, en dan kennen Wij geen beschouwing meer geschikt om de ziel met vreugd te vervullen dan deze.

Men kan het zicht nauwelijks voorstellen welke gezegende toestanden overal ter wereld geschapen zouden worden en welk een hooge vlucht de welvaart zou nemen, indien vrede en rust hersteld waren, de wetenschappen tot hooger bloei werden opgevoerd en, volgens de door ons gegeven voorschriften, op christelijken grondslag vereenigingen in het leven werden geroepen van landbouwers, handwerkslieden en industrieelen, waardoor de meedoogenlooze woekerzucht tegengegaan en het veld van nuttigen arbeid uitgebreid zou worden.

De zegenrijke gevolgen dier weldaden zouden bij alle beschaafde volken doen gevoelen en zich over den geheelen aardbol verspreiden als een breede stroom, die geen grenzen kent. Want men mag niet vergeten, wat Wij in het begin hebben gezegd, dat nl. ontelbare scharen reeds sinds meerdere eeuwen wachten op den hemelbode, die voor hen licht ontsteke van waarheid en beschaving. De gedachten Gods zijn — wat het eeuwig heil der volken betreft — weliswaar geheel verschillend van de berekeningen en opvattingen der menschen: maar toch, als wij in zooveel streken der wereld nog zulk een rampzalig bijgeloof zien heerschen, dan moet dit voor een groot gedeelte op rekening worden gesteld van de ontstane godsdiensttwisten. Immers, voorzoover de menschelijke geest uit de feiten kan besluiten, blijkt duidelijk, dat door God aan Europa de taak is opgelegd om de christelijke beschaving allengs overal ter wereld ingang te doen vinden.

Dat grootsche werk, met zooveel moeite ondernomen door den heiligen ijver van vroegere eeuwen, had reeds machtige en verblijdende vorderingen gemaakt, toen plotseling de godsdiensttwisten ontbrandden der 16e eeuw. Het Christenvolk werd onderling verdeeld door twist en tweedracht, de kracht van Europa uitgeput door burgertwisten en oorlogen, en het heilige werk der missiën leed onder den noodlottigen druk der tijden.

Mag het dan verwondering wekken, dat zoo lang de oorzaken dier twisten blijven voortbestaan, een groot gedeelte der menschheid ook blijft vastgekluisterd aan onmenschelijke en allerdwaaste godsvereeringen? Daarom — laten wij allen met eenzelfden ijver de aloude eendracht trachten te herstellen, ter wille van het algemeen belang.

Hoe bij uitstek gunstig is het tijdstip om die eendracht te herstellen en de weldaden der Christelijke beschaving overal te verspreiden. Nooit immers drong het gevoel van broederlijke gemeenschap zoo diep in de zielen door, nooit gevoelden zich de menschen zoo krachtig aangedreven om hunne medemenschen te leeren kennen en te helpen.

Onmetelijke afstanden ter zee en te land worden door spoorwegen en schepen met ongeloofelijke snelheid afgelegd; en hierin ligt een heerlijk voordeel niet alleen ter bevordering van den handel en ter begunstiging der wetenschappelijke onderzoekingen, maar ook ter verspreiding van het woord Gods van af den opgang der zon tot haren ondergang.

Wij weten zeer goed, dat de toestand dien Wij wenschen hersteld te zien, machtige en langdurige inspanning zal vereischen: en er zullen voorzeker lieden worden gevonden, die meenen dat Wij Ons vleien met al te schoone verwachtingen. Maar Wij voor Ons stellen al Onze hoop en Ons vertrouwen op Jesus Christus, den Behouder van het menschelijk geslacht, gedachtig aan de groote wonderen, welke eenmaal gewrocht zijn, door de dwaasheid des Kruizes en de prediking daarvan, tot verbazing en beschaming van de *wijsheid* dezer wereld.

Vooral aan de vorsten en bestuurders, vragen Wij dat zij uit welbegrepen staatsbelang en waarachtige liefde voor de hun onderhoorige volken onze raadgevingen ernstig ter harte nemen en door hun welwillendheid en gezag daaraan kracht bijzetten. Bijaldien ook slechts een gedeelte worde verkregen der door Ons verwachte vruchten, zal dit geen geringe weldaad zijn in dezen tijd van algemeene verwarring, nu de ontevredenheid met het tegenwoordige gepaard gaat met de vrees voor de toekomst.

Het einde der vorige eeuw teisterde Europa door geweldige beroeringen en onheilen, waarom zou de eeuw, welke wij thans zien ten einde spoeden niet op haar beurt aan het menschelijk geslacht het blijde vooruitzicht schenken van eendracht, tegelijk met de hoop op de heerlijke weldaden welke de eenheid van het christengeloof in zich sluit.

Moge God, *die rijk is in barmhartigheid, en in wiens macht de tijden en stonden zijn*, onze wenschen en beden verhooren en in Zijn Barmhartigheid de vervulling verhaasten van de goddelijke belofte door Jesus Christus, *fiat unum ovile et unus pastor.*

Gegeven te Rome in het vaticaansch paleis den 20sten Juni 1894, in het 17e jaar van Ons Pausschap.

LEO XIII, PAUS.

NIEUWSBERICHTEN

CURACAO.

De Gouverneur zal voortaan des Zondag's avonds weder bezoeken afwachten.

Curaçao, 3 Augustus 1894.
De Adjudant,
A. STATIUS MULLER.

Bij Gouvernements beschikking dd. 30 ll. N°. 447 is:

1°. de Heer I. Debrot eervol ontheven van de verdere waarneming der functiën van Kolonialen Ontvanger; en

2°. bepaald, dat de heer J. Möller zijne functiën als Kolonialen Ontvanger zal hervatten.

Bij Gouvernements beschikking dd. 31 Juli ll. N°. 435, is aan den heer I. Debrot, 1e. commies alhier, een maand binnenlandsch verlof verleend.

Bij Gouvernements beschikking dd. 31 Juli ll. N°. 445 is, ter vervanging van het lid W. Ferguson, dat van dit eiland is vertrokken, benoemd tot lid van den Schuttersraad de schutter A. C. de Veer.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

Miguel A. Baralt, Suivan B. Silvay Bolivar, Domingo B. Castillo, Ephraim Curiel, Carlos Effer, Victor Fernandez, Rosa de Faneyte, Catharina de Gerleiy, Johan Kroon, José Vicente Marquez, Pablo Guiseppi Monagas, Eanes L. Parrat, Eloisa Pastola, J. J. Pietersz, Philip Popert, Filipe Popert & C°., I. K. Rosenburg, José de Jesus Salas, J. Santcroos, Matrose D. Senécol, Fransisco Solano, Elias Urdaneta, Villanueva & C°., A. J. F. de Veer.

NEDERLAND

's HAGE. — Den 6 Juli is alhier overleden in den ouderdom van 75 jaar Graaf van Zuijlen van Nijevelt, lid van den Raad van State en vroeger gezant van het Hof te Weenen, Minister van Buitenlandsche Zaken in het eerste Ministerie-Heemskerk en herhaaldelijk lid van de Tweede Kamer der Staten-Generaal.

— Tot professor in de Wijsbegeerte van den H. Thomas van Aquino, aan de Universiteit te Amsterdam, waarover wij verleden week spraken, is benoemd de ZeerEerwaarde Pater Magister fr. V. De Groot van de Orde der Predikheeren.

BUITENLAND

Italie. — De Kamer van afgevaardigden heeft de gezamenlijk financieele voorstellen der regeering aangenomen met 180 tegen 74 stemmen.

Donderdag avond 5 Juli is te Rome een werkman gepakt, die den minister Crispi op straat gevolgd was tot in zijn huis. Toen hij onderzocht werd, vond men een groot mes in zijn zak.

— De directeur van de *Gazette Livournaise* en van de *Telegrafo* te Livorno is door een anarchist met dolksteken doorboord, omdat hij een artikel tegen de anarchisten geschreven had. Tengevolge van zijn wonden is het slachtoffer bezweken.

— De politie te Rome is eene wijdvertakte anarchistische zamenzwering op het spoor gekomen. Zij heeft 38 „mannen van de daad" in hechtenis genomen en tevens de hand gelegd op 3 anarchisten, die gewikkeld waren in een complot tot het plegen van een dynamiet-aanslag op de Italiaansche kamer.

— Een troep van 300 Italiaansche werklieden trachtte te Genua eene betooging te houden tegen het Fransche consulaat. De politie verstrooide hen echter; 2 arrestatiën hadden plaats. In de stad is het rustig en wordt de manifestatie afgekeurd.

— Uit Rome verneemt de *Times* dat Italië het initiatief genomen heeft tot een voorstel aan de mogendheden om de anarchisten onder internationale bewaking te stellen, met een Europeesche informatie-bureau te Genève.

— 2 Franschen, bakkers, afkomstig uit Cette, waar zij aan eene anarchistische vergadering hebben deelgenomen, zijn te Genua herkend en gevangen genomen.

— Het geheele zuidelijke gedeelte van het eiland Sardinië wordt door sprinkhanen geteisterd. De oogst is vernield en een aantal der verwoestende insecten is zoo groot, dat de treinen te laat aankomen, daar de rails op sommige plaatsen, geheel bedekt zijn met een dikke laag dezer dieren.

Frankrijk. — Casimir Périer heeft het besluit, waarbij de aartsbisschop van Lyon geschorst wordt in zijne jaarwedde, ingetrokken, en bevolen dat het geheele achterstallige bedrag zal worden uitbetaald.

— Men is niet zonder onrust in de omgeving van Casimir Périer, sedert de politie dreigende plakkaten heeft afgerukt in den faubourg Saint Honoré. Het leven van den nieuwen president schijnt erg bedreigd, te oordeelen naar de volgende woorden dezer nieuwe anarchistische bedreiging: „Den 25 Juli zal Frankrijk opnieuw weenen."

— De Katholieke pers spreekt met eene levendige tevredenheid over het godsdienstige karakter van Carnot's begrafenis. Zonder tusschenkomst der geestelijkheid, zegt de *Autorité*, zou het meer een vastenavond stoet geweest zijn.

— De nieuwe president heeft reeds verscheidene dreigbrieven ontvangen, welke bij de prefectuur van politie zijn neergelegd.

— De moordenaar van Carnot zal den 23n Juli te recht staan. De moord van het hoofd der staat wordt de wet gelijk gesteld met vadermoord en wie wegens vadermoord is veroordeeld wordt in zijn hemd, blootvoets en met een zwarten doek over het hoofd onder het schavot geplaats, waar een beambte het vonnis voorleest. Daarna wordt hij geguillotineerd.

— Cesario Santo is Donderdag in de gevangenis gefotografeerd. Hij leende zich zeer gewillig tot die operatie, welke dan ook uitstekend slaagde. Aan den procureur der republiek legde hij volledig geloofsbelijdenis af: „Ik weet niet of de man, die ik gedood heb Carnot heette. Er bood zich voor mij eene gelegenheid aan om een president der republiek te vermoorden. Ik heb dit gedaan, gelijk ik een koning of keizer, welken en van welke nationaliteit ook, zou gedood hebben. Ik anarchist, heb een Staatshoofd gedood, dat zich verbeelde „het recht te hebben over een volk te veschikken."

— Men seint aan de *Gaulois* uit Lyon: Toen de moordenaar van Carnot wilde vluchten, werd hij door een Lyonsch burger, den hr. X. aangehouden. Maandag-avond ontving X. het bezoek van 2 fijn gekleede heeren, die hem zeiden: „Wij zijn Parijsche journalisten; wij kennen

uw moedig gedrag bij de aanhouding van Caserio Santo. Wij feliciteeren u en bieden u aan, te zorgen dat gij gedecoreerd wordt. Geef ons uw portret." Nadat X hun bedankt en zijn portret gegeven had, verlieten de vreemdelingen het huis. Buiten gekomen riepen zij X toe : „Wij zijn anarchisten. Wij hebben uw hoofd. Uw zaak is klaar." X is weinig op zijn gemak. En geen wonder.

België.—Op Dinsdag 4 September en 3 volgende dagen zal te Brussel het 3e internationale wetenschappelijke congres van Katholieken worden gehouden. Voor Nederland heeft zich een comité van voorbereiding gevormd, bestaande uit de hh. dr. H. J. A. M. Schaepman, voorzitter ; A. M. C. van Cooth, secretaris ; V. de Groot, mr. J. J. I. Harte, dr. W. Nolens, H. van Schijndel, S. J. en dr. N. P. van Spanje. Het congres zal op 8 afdeelingen tellen : 1e godsdienstwetenschap, 2e wijsbegeerte, 3e rechtsgeleerdheid en staathuishoudkunde, 4e geschiedenis, 5e wiskunde en physica, 6 natuurkunde en biologie, 7e anthropologie en 8e philologie.

Duitschland.— Onlangs heeft Duitsch rechtsgeleerde, prof. Bruck te Breslau in een geschrift „*Fort mit den Zuchthäusern*" aanbevolen, de vrijheidstraffen van recidive misdadigers te vervangen door deportatie naar de koloniën. De *National Zeitung* beveelt den door prof. Bruck aan de hand gedanen maatregel aan ter toepassing op anarchisten. „Anarchisten," zoo schrijft Bruck „moesten, van wapens en gereedschappen voorzien, worden verbannen en overgebracht naar een ontoegankelijk eiland, vanwaar zij onmogelijk kunnen vluchten. Van dwang tot arbeid kan men bij deze categorie van personen afzien. Zij moeten maar zelven zien hoe zij daar kunnen terechtkomen. In zulk eene verbanning ligt geene hardheid van de zijde van den staat. Deze antisociale elementen toch willen dien toestand zelfs in beschaafde staten tot stand brengen." Op deze wijze zou men zich van dezulken, die zich voor anarchistische of andere gewelddadige pogingen ter omverwerping verklaren, of waarvan dit bewezen is, in alle staten kunnen ontdoen, zonder ze eenig land op den hals te schuiven. Natuurlijk zal dit nu wel niet weinig geschrijf uitlokken.

Spanje. — Te Madrid is een moordaanslag gepleegd op een bekend Katholiek, den markies van Cuba, een der leiders van den jongsten pelgrimstocht naar Rome. Met een dolk gewapend viel een man op hem aan. Een werkman die tusschenbeiden kwam, werd ernstig gewond. De misdadiger werd in hechtenis genomen.

Rusland.—De *Daily Chronicle* beweert, dat door de politie te Moskou een nieuwe samenzwering tegen het leven van den Czaar is ontdekt. Op 3 verschillende punten van de Borki - route zoude aanslagen beproefd worden. Tal van in hechtenisnemingen hebben plaats gehad.

DE DIEZ Y OCHO Á VEINTE Y SIETE.

Contéstame á esta pregunta. Si te vieses obligado á perder nueve años de trabajo y de placeres, de entre todos los años de tu vida, ¿de qué parte de tu vida preferirías perderlos? Suponiendo que fueses todavía joven y que tuvieras aún tu carrera por recorrer, ¿No es verdad que la elección te sería muy dura? Ya lo creo. Una mujer que era pobre, prometió una vez ceder uno de sus seis pequeñuelos á una señora rica, y aquella misma noche, mientras todos estaban durmiendo los contempló en sus camitas procurando escoger aquel que debía ser cedido. Pero, ¿ Escogió alguno? ¡Qué había de escoger! se los quedó todos.

Empero, el hado no nos consulta, y se lleva lo que le place. Y en el caso del Sr. D. José Brinas, de Cuadix, provincia de Granada, se le llevó, de las diez y ocho á los veinte y siete, nueve de los mejores años de su vida, y los más valiosos de ella. No es que le matase y volviese luego á la vida, ni que le tuviese dormido, ni oculto en un calabozo, ni nada semejante. Nada de eso ; y, sin embargo, lo que le aconteció fué mucho peor que todo ello. Vióse acometido de una misteriosa enfermedad. Los primeros síntomas, dice, fueron terribles dolores en el vientre, los cuales le obligaron á abandonar los estudios ; y la facultad de digerir los alimentos le fué faltando gradualmente hasta que casi la perdió por completo. "Todo cuanto comía," dice, " lo arrojaba, á menudo, luego después ; cuyo acto iba acompañado de grandes dolores." Como el tiempo iba pasando, consultó á los médicos, y usó las medicinas que estos le prescribieron, aunque sin resultado. Los doctores decían que la enfermedad era una gastralgia crónica, lo que significa una indigestión y dispepsia ya muy arraigadas.

En semejantes casos la superficie del estómago se cubre con un mucus, muy perjudicial, y de un sucio color gris ; las glándulos que preparan los fluidos digestivos cesan de funcionar ; la lengua se cubre de una capa espesa ; la garganta se congestiona; el corazón palpita, en ocasiones, con violencia, y otras veces, lo hace despacio, con debilidad y una sensación de desmayo ; el sueño se vé interrumpido, ó se hace imposible, salvo á fuerza de peligrosos narcóticos ; el aliento es fétido ; los labios están secos ; las manos y pies fríos, y el dolor de cabeza y el vértigo son frecuentes.

A menos de que se ponga pronto remedio, la enfermedad progresa hasta que se manifiestan los síntomas de la pleuresía, el hinchazón del hígado, el asma, los dolores de riñones, el mal de piedra, el reumatismo, la tisis, la hidropesia, el mal de corazón, etc. Cualquiera de estas enfermedades puede súbitamente, terminar por muerte. Variando según la edad y constitución del paciente, tal es la gastralgia crónica, la más peligrosa y persistente de todas las enfermedades, y á la verdad la única enfermedad, de la cual las otras son solo meros síntomas. Cualquiera que se convierte en víctima de esa enfermedad, puede decir que ya está fuera del mundo; peor aún, si es que no tiene una esperanza de alivio ; porque sus días discurrirán bajo las más negras sombras del dolor y del miedo.

Ella fué la que abrió, ese boquete de siete años en la vida de nuestro joven amigo ; la que interrumpió sus estudios; la que paralizó sus futuras empresas ; la que destruyó su felicidad ; la que cambió su viril energía en debilidad propia de la vejez ; la que eclipsó el sol de su vida ántes de que el disco marcase el mediodía. Y esta cruel y traidora enfermedad es tan común que muy pocos se libran por completo de sus ataques.

La carta del Sr. Brinas, fechada en 10 de Agosto de 1893, concluye de este modo : No encontraba remedio radical en nada de lo que se me prescribió durante mi larga y triste enfermedad, hasta que, por fin, un día el Sr. D. Nicolás Rodríguez Puerta, droguero de esta plaza, me recomendó que probara el Jarabe curativo de la Madre Seigel ; y, tan pronto lo hice, empecé á mejorar. Recobré el apetito ; volví á digerir los alimentos, y en dos meses me ví devuelto á mi cabal salud ; aunque no por ello dejé de seguir tomando el Jarabe, como á prevención, durante un cuanto tiempo después. Autorizo á V. á que publique este caso, como una prueba de mi gratitud. (Firmado), José Brinas."

Nosotros participamos de su pena por la pérdida de aquellos preciosos años, pero nos regocijamos de que haya recobrado la salud, cuando aún es joven. La vida es corta ; los años son pocos ; ¿ por qué, pues, perderlos en la enfermedad, cuando la cura está á la mano?

TYD-TAFEL.

DE STOOMSCHEPEN VAN "THE RED D LINE",

TUSSCHEN

NEW-YORK,

LA GUAYRA, PUERTO CABELLO, CURAÇAO, CORO EN MARACAIBO

1894.	Caracas.		Venezuela		Philadelphia		Venezuela		Caracas.		Philadelphª	
Vertrekt van New York....	Juli	3	Juli	12	Juli	25	Aug.	4	Aug.	14	Aug.	23
Komt aan te Curaçao	„	9	„	18	„	31	„	10	„	20	„	29
Vertrekt van „	„	10	„	19	Aug.	1	„	11	„	21	„	30
Komt aan te Pto. Cabello	„	11	„	20	„	2	„	12	„	22	„	31
Vertrekt van „	„	12	„	21	„	3	„	13	„	23	Sept.	1
Komt aan te La Guayra..	„	13	„	22	„	4	„	14	„	24	„	2
Vertrekt van „ ..	„	16	„	25	„	7	„	17	„	27	„	5
Komt aan te Pto. Cabello	„	17	„	—	„	8	„	18		28	„	6
Vertrekt van „	„	17	„	—	„	8	„	18	„	28	„	6
Komt aan te Curaçao	„	18	„	26	„	9	„	19	„	29	„	7
Vertrekt van „	„	19	„	26	„	10	„	20	„	30	„	7
doet La Guayra aan .... om passagiers en *Mails* aan wal te zetten en in te nemen	„	19	„	—	„	11	„	21	„	31	„	8
Komt aan te New-York...	„	25	Aug.	1	„	17	„	27	Sept	6	„	14

Stoomschip Mérida.

Vertrekt van Curaçao......	Juli	10	Juli	19	Aug.	1	Aug.	11	Aug.	22
Komt aan te Maracaibo......		11		20		2		12		23
Vertrekt van "		15		24		8		18		
Komt aan te Curaçao........		16		25		9		19		2

De Stoomschepen van deze lijn zijn expresselijk in Philadelphia voor deze vaart gebouw en hebben zeer geriefelijke kajuiten voor passagiers.

RIVAS, FENSOHN & Cia.,
Agenten.